

Men eftersom en saadan Undersøgelse vil tage 2—3 Aar, har Ministeriet ikke ment at kunne forsvare overfor de paagældende Embeds- og Bestillingsmænd at lade dem vente saa længe med at faa en Forbedring af deres Løn. Udvalget har kunnet slutte sig til disse Betragtninger og ogsaa villet gaa med til under disse ekstraordinære Forhold at bevilge en Forbedring af Lønningerne for de Folk, som der her er Tale om, uagtet Udvalget principmæssig holder paa, at man meget nødig skal gaa til midlertidige Lønningslove og kun under saa ekstraordinære Forhold, som her ere til Stede. Men som vi have udtalt i Betænkningen, venter Udvalget, at Ministeren snarest vil gaa til en grundig Undersøgelse af Forholdene ved Universitetet, for at vi kunne komme paa det rene med, hvordan Forholdene ere, og hvordan man bør handle i Fremtiden med Hensyn til en endelig Reform af Lønningsforholdene for disse Mennesker, og vi have noget Haab om, at en saadan Undersøgelse vil muliggøre en Nedgang i Udgifterne ved Universitetet. Vi staa noget uforstaaende overfor den stærke Forøgelse af Professorernes Antal, som stadig finder Sted. Vi ere nu ved Universitetet oppe paa nogle og tresindstyve Professorer, og det er muligt, at der ikke er Brug for saa mange. Det er muligt, at den Beskæftigelse, de have, ikke gør Krav paa, at de skulle have fuldt saa store Lønninger.

Vi have dog ikke noget imod, at den Mand, som udfører et stort Arbejde i Samfundet og ofrer sit Liv og sine Kræfter i Undervisnings Tjeneste, faar en antagelig Løn for sit Arbejde, og vi kunne indrømme, at de foreliggende Professorlønninger ikke ere tilstrækkelige for Folk, som ofre deres Kræfter paa Universitetets Alter, for Oplysningen og Videnskaben her i Landet, men ved en midlertidig Lønningslov vil der altid komme Vilkaarligheder frem, og det vil maaske ogsaa vise sig ved dette og det følgende Lovforslag, hvorfor vi have taget alt muligt Forbehold med Hensyn til deres Betydning for den endelige Lønreform. Det er muligt, at nogle af de her foreslaaede Forandringer ville vise sig at være forkerte, maaske nogle af de foreslaaede Løntillæg ere for store, maaske nogle ere for smaa, naar vi komme til den endelige Reform, derfor forbeholder Udvalget sig alt i den Retning, saa at der ikke skal ligge noget som helst forbindende i det her foreslaaede. Naar vi komme til den endelige Lønreform, skal det være fuldt tilladeligt, at man ogsaa

muligvis gaar til Nedsættelser af Lønninger, som nu normeres for disse Folks Vedkommende.

Udvalgssflertallets Bestræbelser ere gaaede ud paa i nogen Grad at reducere disse Løntillæg, som vi fandt være uforholdsmæssig store. Vi have særlig søgt at skaffe Nedsættelser for de største Lønningers Vedkommende, og vi have forsøgt at forbedre de lavestlønnede Bestillingsmænds Lønforhold ved Tillæg. I det hele have vi søgt at nedsætte det Beløb, som Reformen vil kræve, og det er til Dels lykkedes os. I det øvrige Udvalg har der været mest Stemning for at holde sig til Lovforslaget, som det var forelagt af Regeringen. Resultatet er blevet, at hele Udvalget foreslaar at ændre Lovforslaget saaledes, som det fremgaar af Betænkningen, hvorefter der gives det en helt ny Affattelse, saa at det tydeligt kan fremgaa, hvad Meningen er. For det første foreslaas det at forandre Lovforslagets Titel, saa at det i Stedet for at hedde: Forslag til midlertidig Lov om Forhøjelse af Lønningerne o. s. v. kommer til at hedde: Forslag til Lov om midlertidig Forhøjelse af Lønningerne o. s. v.; fordi vi mene, at det stemmer bedst med Forslagets hele Karakter. Dernæst have vi indført den Bestemmelse, at Lovforslaget kun skal gælde for Etater, hvis Lønninger ere ordnede ved ældre Lov end Loven af 1. Maj 1902 — der staar i Betænkningen 1. April 1902.

Formanden: Jeg maa gøre opmærksom paa, at Ministeren saavel som Udvalgets Formand have meddelt mig, at det er en Trykfejl. Trykfejlen rettes ved denne Udtalelse og faar saaledes ikke nogen Indflydelse.

Svendsen: Det er væsentlig sket, fordi vi med Hensyn til de Etater — og derved sigtes navnlig til Universitetskvæsturen —, som have faaet en ny Lønningslov af 1902, hvorved Lønningerne ere betydeligt forhøjede for de paagældende Embedsmænds Vedkommende, havde Betænkkelighed ved allerede nu at gaa til en Ændring i Lønningerne, ogsaa af den Grund, at vi formene, at der, hvad den højtaerede Minister ogsaa i Udvalget har givet Tilsgagn om, vil blive foretaget Undersøgelser af Forholdene ved Universitetskvæsturen og Kontoret i Sorø, saa at der muligt kan ske en Omordning paa det Omraade og derved finde en Besparelse Sted; men der ligger i og for sig ikke deri, at vi have udskudt dette Kontor med dets Embedsmænd